

[Borgbjerg.]

at hælde i de store Ejendomsbesidderes og de mere velhavende Befolkningssklasses Lommer. Det er de Konservatives Beskæftigelsespolitik! Det er deres Interesse for danske Arbejdere! . . . (*Fraenkel*: Det er Løgn, Borgbjerg!)

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel maa ikke afbryde Taleren og ikke anvende saa uparlamentariske Udtryk.

Borgbjerg: Jeg giver for en Gangs Skyld det ærede Medlem Hr. Fraenkel Ret i, at Højres hele Politik i Beskæftigelses-spørgsmaalet, hele dets Interesse for danske Arbejdere, meget godt kan karakteriseres med det Udtryk, det ærede Medlem nu brugte.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mente, at vi ikke havde naaet nok. I det hele og store var han jo tilfreds med Grundlinierne i det Forslag, der nu er stillet af Udvalgsflertallet, og det er for saa vidt ikke saa underligt, at han i det store og hele er tilfreds dermed, som det jo bl. a. og i første Linie maaske var ham, der ved første Behandling pegede i den Retning — parallelt med Antydninger fra Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Clausager; men det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gjorde det tydeligere, og han vilde finde det højest mærkværdigt, om vi Socialdemokrater, naar Sagen kom til endelig Afgørelse, ikke vilde gaa med til noget i den Retning.

De kan læse det i Rigsdagstidende Sp. 1115, hvor det ærede Medlem vendt mod mig siger, at det ved vi jo ogsaa alle sammen meget godt, at jeg virkelig ikke kunde svinge Arbejdernes Interesser i den Grad, at jeg skulde afvise at gaa med til en Omlægning af Tobaksbeskatningen, der medførte meget forøget Arbejde indenfor Cigar- og Tobaksfaget.

Det ærede Medlem har forudsagt, at jeg og mine Partifæller ikke vilde gaa imod en Omlægning som den, han den Gang tog Ordet for. Han har forudset og forudsagt rigtigt, vi gaar ikke derimod, og det, der indstilles af Udvalgsflertallet, er i Hovedlinierne, i Hovedprincipperne noget, som det ærede Medlem, der ligesom jeg bekæmpede det da foreliggende Forslag skarpt, i Hovedsagen selv maa være tilfreds med. Det fandt jeg ogsaa fik Udtryk i hans Tale i Dag.

Da man ikke fra radikal og konservativ Side vilde følge mig og nægte Sagen Overgang til anden Behandling, saaledes at den fik det Forløb, som jeg stadig synes havde

været det parlamentarisk korrekte og forsvarelige, at Ministeriet straks havde taget nye Overvejelser og forelagt et nyt Forslag til første Behandling her i Tinget — det hævder jeg stadig havde været det rigtigste, men da man ikke fulgte mig, kunde jeg nok se, hvor det bar hen, og saa var det os naturligvis magtpaaliggende at faa det bedst mulige ud af den Situation, der da fremtraadte.

Jeg sagde da ogsaa til det ærede Medlem, der var saa elskværdig at anføre, hvad jeg havde sagt under tidligere Forhandlinger om Tobakslovgivningen, at naturligvis gik en saadan Omlægning, selv om den ikke tilfredsstillede mig, i den rigtige Retning; ja, jeg sagde, for at citere ordret — det staar Sp. 1111 —, jeg bebrejdede da den radikale Ordfører, at han var alt for hidsig, alt for ivrig, og jeg mente, at man ved Sagens første Behandling skulde holde sig til det væsentlige i det, der da forelaa, og det var umuligt, uigennemførligt, det fortjente den allerskarpeste Kritik, saa maatte man se, hvordan det senere udviklede sig. Navnlig vi, der nægtede Sagen Overgang til anden Behandling, havde ingen Grund til at udtale os om, hvad der videre kunde komme til at foreligge; naar Regeringen kom med sit nye Forslag, vilde vi tage Stilling til det. Men jeg sagde dog saa meget, som ærede Medlemmer kan læse Sp. 1111, at vel var jeg imod, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ligesom var alt for ivrig efter et Resultat, ligesom begyndte med at tilbyde for meget, men saa føjede jeg til:

„Hvad vi i sidste Øjeblik kunde gaa med til, naar alle andre Veje var spærrede, og hvis en saadan Omlægning virkelig var heldig — ja det bliver en Ting for sig“. Mere sagde jeg med velberaad Hu ikke, og jeg tror, det ogsaa havde været klogt, om det ærede Medlem havde udtalt sig lige saa forsigtigt, som jeg den Gang gjorde.

Nu bebrejder det ærede Medlem mig, at jeg ikke har faaet mere, end jeg har, ikke faaet alt. Det Resultat, her foreligger, er vi ikke himmelhøjt begejstrede for. Vi har ikke faaet den indirekte Beskatning nedsat, ja, Forbrugsbeskatningen paa Tobak er oven i Købet forhøjet. Men vi har naaet at faa absolut Sikkerhed — saa vidt som et Udvalgsflertal og en Ministers Ord overhovedet staar til Troende — for, at den indirekte Beskatning her i Landet ikke bliver forhøjet med en Øre. Ja, skal det staa paa Balancepunktet, saa er man i Udvalgsflertallet paa det rene med, hvad vi ogsaa har givet Udtryk i Betænkningen, at det skal gaa ned efter, saa skal det være Beskatningen, der